

M. J. ARLIDGE

**ΤΟ
ΣΠΙΤΙ
ΜΕ ΤΙΣ
ΚΟΥΚΛΕΣ**

Μετάφραση:
Σοφία Τάπα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

1

Η Ρούμπι στριφογύρισε ανήσυχα στο κρεβάτι της έπειτα από μια νύχτα ταραγμένου ύπνου. Της φαινόταν σαν να παράδερνε μεταξύ ύπνου και ξύπνου για ώρες – δεν ήταν εντελώς ξύπνια μα ούτε και στ’ αλήθεια κοιμισμένη. Όνειρα απίστευτα αγχωτικά μπλέκονταν στενάχωρα με την παράξενη αίσθηση ότι η μητέρα της την έβαζε στο κρεβάτι για ύπνο. Ήταν μια ωραία αίσθηση, αλλά φυσικά δεν ήταν δυνατόν να είναι αληθινή. Η Ρούμπι ζούσε μόνη της και οι γονείς της είχαν πάνω από δεκαπέντε χρόνια τώρα να κάνουν κάτι τέτοιο.

Μετάνιωσε που είχε πάει στο Ρεβολούσιον χθες βράδυ. Θυμωμένη με τη ζωή, είχε καταληφθεί από μια αυτοκαταστροφική τάση και δεν μπορούσε ή δεν ήθελε να αρνηθεί τα τοάμπα ποτά που την κερνούσαν οι επίδοξοι γκόμενοι. Και δεν υπήρχαν μόνο ποτά, αλλά χάπια και κοκαΐνη – όλη η χθεσινή βραδιά ήταν θολή μες στο μυαλό της. Μα είχε στ’ αλήθεια πει τόσο πολύ, είχε πάρει τόσο πολλά χάπια, ώστε να νιώθει *τόσο* χάλια; Άλλαξε πάλι πλευρό κι έχωσε στα σεντόνια το κεφάλι της που πήγαινε να σπάσει. Είχε πολύ σημαντικά πράγματα να κάνει σήμερα –σε λίγο θα ερχόταν η μητέρα της από το σπίτι–, αλλά ξαφνικά η Ρούμπι δεν ένιωθε ικανή να αντιμετωπίσει τίποτε απ’ όλα αυτά. Το μόνο που ήθελε ήταν να κρυφτεί από τον κόσμο, να φωλιάσει στο προστατευτικό κουκούλι από τα μεθεόρτια της χθεσινής βραδιάς, ανέγγιχτη από την εισβολή της οικογένειας, τις ευθύνες, την προδοσία και τα δάκρυα. Ήθελε να γλιτώσει από τη ζωή της – έστω για κάνα δυο ώρες.

Έκρυψε το κεφάλι της κάτω από το μαξιλάρι και βόγκηξε σιγανά. Ήταν αναπάντεχα δροσερά αποκάτω –πιο δροσερά

απ' ό,τι συνήθως– και για μια στιγμή ένιωσε αναζωογονημένη κι ανακουφισμένη. Θα ήταν καλή κρυψώνα για λίγ...

Κάτι δεν πήγαινε καλά. Η μυρωδιά. Τι μυρωδιά ήταν αυτή στα σεντόνια; Μύριζαν... περίεργα.

Θορυβημένη, άρχισε να παλεύει να βγει από την αποχαύ-
νωση του μεθυσιού. Τα σεντόνια της μύριζαν πάντα άρωμα
εσπεριδοειδών. Χρησιμοποιούσε το ίδιο μαλακτικό πλύσης
που χρησιμοποιούσε και η μαμά της. Επομένως, γιατί τώρα
μύριζαν λεβάντα;

Κράτησε τα μάτια της κλειστά, το μαξιλάρι σφιχτά πάνω
στο κεφάλι της. Το μυαλό της την πονούσε τρελά καθώς προ-
σπαθούσε να ξετυλίξει το κουβάρι από τα γεγονότα της χθε-
σινής βραδιάς. Είχε φασωθεί μ' έναν τύπο, είχε φλερτάρει
με μερικούς ακόμη... αλλά δεν είχε πάει σπίτι με κανέναν απ'
αυτούς, αν θυμόταν καλά. Ναι, είχε γυρίσει μόνη στο διαμέρι-
σμά της. Θυμόταν που είχε αφήσει τα κλειδιά της στο τραπέζι,
είχε πει νερό κατευθείαν από τη βρύση και προτού πέσει ξερή
στο κρεβάτι είχε πάρει μερικά Νούροφεν. Αυτή που θυμόταν
ήταν η χθεσινή βραδιά, έτσι δεν είναι;

Αισθανόταν την ανάσα της να γίνεται πιο ρηχή τώρα, ένα
σφίξιμο στο στήθος. Χρειαζόταν τον εισπνευστήρα για το
άσθμα της. Τέντωσε το χέρι ψάχνοντας να βρει στα τυφλά το
κομοδίνο της – μεθυσμένη ή όχι, άφηνε πάντα τον εισπνευ-
στήρα σε σημείο που να μπορεί να τον φτάνει εύκολα. Μα δεν
ήταν εκεί. Τεντώθηκε κι άλλο. Τίποτα. Το κομοδίνο της δεν
ήταν στη θέση του, γαμώτο! Το χέρι της βρήκε τοίχο. Άγριο
τούβλο. Αλλά ο τοίχος της δεν ήταν τούβλ...

Τράβηξε το μαξιλάρι από το κεφάλι της κι ανακάθισε. Το
στόμα της άνοιξε, μα από μέσα βγήκε μονάχα μια αδύναμη,
άναρθρη κραυγή – μαρμάρωσε ολόκληρη κι ένιωσε να της
κόβεται η ανάσα από τον πανικό. Είχε πέσει να κοιμηθεί στο
ωραίο ζεστό κρεβατάκι της, αλλά είχε ξυπνήσει σ' ένα κρύο
σκοτεινό κελάρι.

Ο ήλιος ήταν ψηλά στον ουρανό και η παραλία Κάρσολτ φάνταζε μαγευτική· μια μακριά λουρίδα χρυσαφιάς άμμου που ενωνόταν φυσικά με τα γαλήνια νερά του Σόλεντ. Ο Άντι Μπέικερ καμάρωνε σαν γύφτικο σκεπάρνι – το Κάρσολτ ήταν στην κυριολεξία στο τέρμα του δρόμου κι έτσι, παρότι η αμμουδιά ήταν πανέμορφη, δεν υπήρχε ψυχή τριγύρω. Η Κάθι, εκείνος και τα παιδιά είχαν όλο το μέρος δικό τους και ο καιρός ήταν ιδανικός για να περάσουν ένα τέλειο Σάββατο στη θάλασσα. Πικ νικ, λίγο φρίσμπι, μερικές μπίρες – ήδη ένιωθε να του φεύγει το άγχος από τη δουλειά όλης της βδομάδας.

Άφησε τα αγόρια να σκάβουν στην άμμο έναν λάκκο –κάτι που προμήνυε ότι θα ξεσπούσε άγριος καβγάς μεταξύ των άτακτων διδύμων του– και ξεκίνησε να πάει προς την ακροθαλασσιά. Μα τι είχε αυτό το μέρος που το έκανε τόσο γαλήνιο; Ήταν η απομόνωση; Η θέα; Ο ήχος της θάλασσας που έγλειφε την αμμουδιά; Άφησε το νερό να σκεπάσει τα δάχτυλα των ποδιών του. Από παιδί ερχόταν εδώ πέρα. Είχε φέρει τη γυναίκα του –την πρώτη του γυναίκα– και τα αγόρια. Η κατάληξη, φυσικά, δεν ήταν και τόσο καλή, αλλά τώρα που κοιτάζε την Κάθι να σκάβει την άμμο και να αστειεύεται με τον Τομ και τον Τζιμπο, ο Άντι ένιωσε τρισευτυχισμένος.

Τούτο εδώ το μέρος ήταν το ησυχαστήριό του και το περίμενε πώς και πώς όλη τη βδομάδα. Το να έχεις μια επιχείρηση που παρέχει υπηρεσίες προσωπικού ασφαλείας ακουγόταν καλό στη θεωρία, αλλά στην πράξη ήταν ένας μόνιμος πονοκέφαλος. Παλιά είχες τη δυνατότητα να προσλαμβάνεις υπαλλήλους της προκοπής, τώρα πια όχι. Ίσως έφταιγε η μαζική

εισροή αλλοδαπών ή απλώς που οι καιροί είχαν αλλάξει, αλλά ένας στους τρεις υπαλλήλους φαινόταν να έχει πρόβλημα νερ-
κωτικών ή το μυαλό του μόνο στα κορίτσια. Τον περασμένο
μήνα του είχε κάνει αγωγή ο ιδιοκτήτης ενός κλαμπ που είχε
τσακώσει έναν από τους υπαλλήλους ασφαλείας να πουλάει
κεταμίνη στην τουαλέτες του κλαμπ. Είχε γεράσει πια για
τέτοια πράγματα – ίσως ήταν ώρα να αρχίσει να σκέφτεται τη
σύνταξη.

Ένας θόρυβος τον έκανε να σηκώσει τα μάτια απότομα.
Είχε ακουστεί από πίσω του. Από τη μεριά των αγοριών.
Φώναζαν. Ή μάλλον όχι, ούρλιαζαν.

Έτρεχε ήδη του σκοτωμού πάνω στην άμμο με την καρδιά
του να κοντεύει να σπάσει. Μήπως τα είχε πειράξει κάποιος;
Έβλεπε την Κάθι, αλλά τα αγόρια πού ήταν;

«Κάθι;»

Εκείνη δεν τον κοίταξε καν.

«ΚΑΘΙ;»

Επιτέλους, σήκωσε τα μάτια της προς το μέρος του. Το πρό-
σωπό της ήταν άσπρο σαν το πανί. Προσπάθησε να μιλήσει,
αλλά προτού προλάβει να πει οτιδήποτε, τα αγόρια όρμησαν
κι αρπάχτηκαν αποπάνω της.

Ο Άντι τους κοίταζε σαστισμένος και τρομαγμένος. Η Κάθι
έσφιγγε τα αγόρια στο στήθος της και δεν έλεγε να ξεκολλήσει
το βλέμμα της από τον λάκκο. Ήταν κάτι εκεί μέσα που τους
είχε τρομάξει; Κάποιο πεθαμένο ζώο ή...

Ο Άντι πλησίασε στο χείλος του λάκκου. Είχε ένα προαί-
σθημα του τι θα έβρισκε εκεί μέσα. Το έβλεπε με τη φαντα-
σία του. Αλλά, παρ' όλα αυτά, η καρδιά του έχασε έναν χτύπο
όταν κοίταξε μες στην τρύπα. Τα πλαινά της ήταν απότομα, ο
λάκκος ήταν βαθύς –ένα μέτρο περίπου– κι εκεί, στον πάτο
της τρύπας, τέλεια πλασιωμένο από βρεγμένη άμμο, ήταν το
κάτωχρο πρόσωπο μιας κοπέλας.

Η αντανάκλαση του χιονιού της τρυπούσε τα μάτια και το στήθος της σφίχτηκε ακόμη περισσότερο. Η Ρούμπι βίωνε πλέον μια οξεία κρίση άσθματος, ο πανικός της έκανε τις ανάσες της κοφτές κι ακανόνιστες. Αισθανόταν την καρδιά της να βροντοχτυπά σ' έναν ανελέητο ρυθμό, λες και ήταν έτοιμη από στιγμή σε στιγμή να σπάσει. Τι στο διάολο γινόταν; Ήταν αληθινό όλο αυτό που ζούσε;

Βύθισε τα δόντια της στο χέρι της. Ο πόνος τη διαπέρασε και χάθηκε προτού αφήσει το χέρι της για να ρουφήξει κι άλλον αέρα. Ήταν αληθινό! Θα 'πρεπε να το είχε καταλάβει από το ψοφόκρυο που έκανε εκεί μέσα. Τουρτουρίζοντας από το κρύο, ξάπλωσε στο κρεβάτι και προσπάθησε να ηρεμήσει. Η σκέψη ότι δεν είχε μαζί τον εισπνευστήρα της την έκανε να φρικόρει τελείως, αλλά έπρεπε να προσπαθήσει να ελέγξει τον πανικό της, διαφορετικά θα λιποθυμούσε. Και δεν έπρεπε να γίνει αυτό. Όχι εδώ!

Ηρέμησε. Προσπάθησε να ηρεμήσεις. Σκέψου κάτι όμορφο. Σκέψου τη μαμά. Και τον μπαμπά. Και την Κάσι. Και τον Κόννορ. Σκέψου λιβάδια. Και ποτάμια. Και το φως του ήλιου. Σκέψου τότε που ήσουν παιδί. Και παιδικές χαρές. Και καλοκαίρια στον κήπο. Να περνάς τρέχοντας αμέριμνα μέσα από την ψιχάλα του αυτόματου ποτίσματος. Σκέψου όμορφες στιγμές, ευτυχισμένες.

Το στήθος της Ρούμπι ανεβοκατέβαινε λιγότερο βίαια τώρα, η ανάσα της ήταν ελάχιστα λιγότερο πανικόβλητη. Μείνε ήρεμη. Όλα θα πάνε καλά. Θα υπάρχει μια απλή

εξήγηση για όλο αυτό. Ανασηκώθηκε στηριζόμενη στα μαξιλάρια πίσω της, πήρε βαθιά ανάσα και ξαφνικά φώναξε:

«Είναι κανείς εδώ;»

Η φωνή της ήχησε παράξενη, τα λόγια της αντιλάλησαν άψυχα πάνω στους γυμνούς τούβλινους τοίχους. Το δωμάτιο ήταν θεοσκοτεινό, εκτός από το φως που τρύπωνε κλεφτά από το κάτω μέρος της πόρτας, μα κι αυτό έφτανε ίσα ίσα για να μπορέσει να δει πού βρισκόταν. Το δωμάτιο ήταν όλο κι όλο δεκαπέντε επί δεκαπέντε μέτρα περίπου –κρεβάτι, τραπέζι και καρέκλες, κουζίνα και βραστήρας, μερικά ράφια–, μόνο που δεν είχε παράθυρα. Το χαμηλό ταβάνι αποπάνω ήταν από σανίδες, αλλά περιέργως δεν υπήρχε ούτε μία σχισμή ή χαραμάδα φωτός ανάμεσά τους.

«Είναι κανείς εδώ;» Η φωνή της τρεμούλιασε, πάλεψε να πνίξει τον πανικό που της έσφιγγε τα σωθικά. Καμία απάντηση πάλι, κανένα σημάδι ζωής.

Ξαφνικά σηκώθηκε – από το να κάθεται ασάλευτη και να βάζει με τον νου της χίλια δυο φριχτά πράγματα ήταν προτιμότερο να κάνει οτιδήποτε άλλο. Διέσχισε το δωμάτιο, έπιασε το χερούλι και προσπάθησε να ανοίξει τη βαριά μεταλλική πόρτα αλλά ήταν κλειδωμένη. Τριγύρισε πανικόβλητη στο δωμάτιο ψάχνοντας κάποιον τρόπο για να το σκάσει, αλλά δεν βρήκε τίποτα.

Ρίγησε σύγκορμη. Κόντευε να πεθάνει από τον φόβο της και ήταν παγωμένη μέχρι το κόκαλο. Το βλέμμα της φωτίστηκε όταν έπεσε πάνω στην κουζίνα. Ήταν από εκείνες τις παλιές γκαζιέρες με τους δύο φούρνους και τα τέσσερα μάτια. Ξαφνικά την κυρίευσε η σκέψη να την ανοίξει. Τα τέσσερα μάτια της κουζίνας όχι μόνο θα ζέσταιναν το μέρος, αλλά θα το φωτίζαν και λίγο. Γύρισε το ένα κουμπί και πάτησε το άλλο που άναβε τη φωτιά. Τζίφος. Δοκίμασε το επόμενο και ύστερα το επόμενο. Τζίφος και πάλι.

Πήγε να κοιτάξει πίσω από την κουζίνα. Δεν ήξερε και πολλά από κουζίνες, αλλά μήπως υπήρχε κάτι που να φαινόταν με την πρώτη ματιά ότι δεν πήγαινε καλά;

Δεν ήταν συνδεδεμένη. Δεν υπήρχαν σωλήνες από πίσω που να τη συνδέουν με παροχή γκαζιού. Ήταν μόνο για εφέ. Η Ρούμπι σωριάστηκε στο πάτωμα σαν σακί. Τώρα τα δάκρυα δεν άργησαν να πλημμυρίσουν τα μάτια της, καθώς η σύγχυση πια πάλευε με τον φόβο.

Τι ήταν αυτό το μέρος; Γιατί βρισκόταν εδώ; Τα ερωτήματα τριβέλιζαν το μυαλό της, ενώ την ίδια στιγμή ο εγκέφαλός της προσπαθούσε να επεξεργαστεί αυτή την παράδοξη πραγματικότητα. Δεν άργησε να κυριευτεί από απελπισία, τα δάκρυα κυλούσαν στο πιγούνι της κι αποκεί στο πάτωμα.

Τότε ακούστηκε ξαφνικά ένας θόρυβος από κάπου εκεί κοντά. Σήκωσε τα μάτια.

Τι ήταν αυτό; Ακούστηκε αποπάνω ή αποδώ κάτω;

Να το πάλι! Βήματα! Σίγουρα ήταν βήματα.

Ακούγονταν πιο κοντά τώρα. Σταμάτησαν έξω από την πόρτα.

Πετάχτηκε πάνω συναισθανόμενη τον κίνδυνο.

Σιωπή. Και τότε άνοιξε ξαφνικά ένα συρόμενο πορτάκι πάνω στην πόρτα και τη σχισμή του γέμισαν δύο μάτια. Η Ρούμπι πισωπάτησε, πήγε και κόλλησε στη γωνία του δωματίου – ήθελε να είναι όσο πιο μακριά γινόταν από την πόρτα.

Ο ήχος από τους σύρτες που τραβιόντουσαν πίσω.

«ΒΟΗΘΕΙΑ!» ούρλιαξε η Ρούμπι.

Μα δεν πρόλαβε να πει τίποτε άλλο. Η πόρτα άνοιξε απότομα πλημμυρίζοντας το δωμάτιο με φως. Η Ρούμπι έκλεισε σφιχτά τα μάτια της, τυφλωμένη από την ξαφνική έκρηξη φωτός. Και ύστερα αργά, επιφυλακτικά, τ' άνοιξε πάλι.

Μια ψηλή ανδρική φιγούρα στεκόταν στο κατώφλι. Φαινόταν μόνο το περίγραμμα του άντρα επειδή το φως ήταν πίσω του κι έτσι η Ρούμπι δεν μπορούσε να δει τα χαρακτηριστικά του. Έβλεπε μόνο μια σκιά – να παραμονεύει εκεί, να την κοιτάζει.

Τότε, όσο ξαφνικά είχε ανοίξει, η βαριά πόρτα έκλεισε πάλι. Τώρα ήταν μαζί μες στο σκοτάδι.

Η Ρούμπι σκέπασε το πρόσωπό της με τα χέρια της και προσευχήθηκε σ' έναν Θεό στον οποίο δεν πίστευε, ικετεύοντάς Τον να τη λυπηθεί. Αλλά παρά τις προσευχές της άκουσε τον ήχο των βημάτων που την πλησίαζαν.

Ο αέρας μαστίγωνε την επιθεωρήτρια Έλεν Γκρέϊς καθώς έτρεχε με ταχύτητα στον παραλιακό δρόμο. Δεν είχε έρθει ποτέ ξανά σ' αυτή την απόμερη λουρίδα γης και της άρεσε αυτό που αντίκριζε. Η άγρια φύση, η ερημιά – της άρεσαν τέτοια μέρη. Μια και ο δρόμος μπροστά της ήταν ανοιχτός, πάτησε κι άλλο το γκάζι, τρέχοντας σαν βολίδα κόντρα στον δυνατό άνεμο.

Πολύ σύντομα φάνηκε ο τόπος του εγκλήματος και η Έλεν άφησε το γκάζι, αναγκάζοντας την Καβασάκι της να κατέβει σιγά σιγά στο αξιοπρεπές όριο των 50 χλμ./ώρα. Ο αρχιφύλακας Λόιντ Φόρτσουν την περίμενε δίπλα στην αστυνομική κορδέλα που παράδερνε στον αέρα. Νέος, έξυπνος, αποτελούσε ιδανικό παράδειγμα αστυνομικού που προερχόταν από κάποια εθνική μειονότητα του Σαουθάμπτον. Ο Λόιντ ήταν γεννημένος για σπουδαία πράγματα. Ανέκαθεν η Έλεν τον συμπαθούσε και τον σεβόταν, αλλά εξακολουθούσε να της φαίνεται παράξενο που ήταν ο δεύτερος στην ιεραρχία. Η Τσάρλι είχε προαχθεί προσωρινά σε αρχιφύλακας, όταν κυνηγούσαν να πιάσουν την Έλα Μάθιους, αλλά η προαγωγή της δεν είχε καταλήξει ποτέ να γίνει μόνιμη. Και μόλις η Τσάρλι είχε ανακοινώσει την εγκυμοσύνη της, το πράγμα πλέον ήταν τελείως θεωρητικό – για το εγγύς μέλλον θα παρέμενε στην προηγούμενη θέση της, στη θέση του αστυφύλακα. Δεν ήταν δίκαιο, αλλά έτσι δούλευε το σύστημα, μια ζωή στερούσε τις ευκαιρίες από τις εργαζόμενες μαμάδες.

Η παλιά ομάδα διαλυόταν σιγά σιγά. Ο Τόνι Μπρίτζες είχε φύγει για πάντα από το Σώμα, ο αστυφύλακας Γκράουντς θα έβγαινε στη σύνταξη σε λίγο καιρό και η Τσάρλι έλειπε με

άδεια μητρότητας, μια και σε λίγες εβδομάδες θα γεννούσε. Ο Λόιντ ήταν ο νέος αρχιφύλακας κι εκτός αυτού είχαν και δύο νέους αστυφύλακες – το Τμήμα Διερεύνησης Σοβαρών Εγκλημάτων απέπνεε μια εντελώς διαφορετική αίσθηση. Κι αν ήθελε να είναι ειλικρινής με τον εαυτό της, έκανε την Έλεν να νιώθει άβολα. Δεν είχε καταφέρει να γνωρίσει καλά αυτές τις καινούριες προσωπικότητες, με αποτέλεσμα να μην έχει καταφέρει ακόμα να βρει έναν καλό, αβίαστο ρυθμό συνεργασίας με τη νεοσυσταθείσα ομάδα. Μα ο μόνος τρόπος για να γίνει αυτό, ήταν να περάσουν μαζί διά πυρός και σιδήρου.

«Τι έχουμε, Λόιντ;»

Περνούσαν ήδη κάτω από την αστυνομική κορδέλα και προχωρούσαν στην αμμουδιά προς το μέρος του λάκκου.

«Μια νέα γυναίκα. Θαμμένη περίπου ένα μέτρο κάτω από την άμμο. Τη βρήκαν δύο παιδιά πριν από μία ώρα περίπου. Είναι εκεί πέρα μαζί με τους γονείς τους».

Ο Λόιντ έδειξε την τετραμελή οικογένεια, που ήταν τυλιγμένη με τις κουβέρτες της αστυνομίας κι έδινε κατάθεση σ' έναν ένστολο.

«Έχουν κάποια σχέση με το θύμα;»

«Καμία απολύτως, απλώς έρχονται εδώ τα περισσότερα Σαββατοκύριακα. Συνήθως έχουν όλο το μέρος δικό τους».

«Μένει κανένας εδώ κοντά;»

«Όχι. Τα πλησιέστερα σπίτια απέχουν πέντε χιλιόμετρα».

«Από τον φάρο μήπως είδαν τίποτα τη νύχτα;»

«Είναι πολύ μακριά αποδώ».

«Πράγμα που σημαίνει ότι αυτό το μέρος είναι πολύ καλό αν θες να πετάξεις ένα πτώμα».

Περπάτησαν σιωπηλοί μέχρι το χείλος του λάκκου. Η Μέρεντιθ Γουόκερ, διευθύντρια της Διεύθυνσης Εγκληματολογικών Ερευνών της Κεντρικής Αστυνομικής Διεύθυνσης του Σαουθάμπτον, βρισκόταν στον πάτο του λάκκου ξεθάβοντας προσεκτικά το πτώμα. Η Έλεν κοίταξε λεπτομερώς τον τόπο του εγκλήματος, τη διευθύντρια του Εγκληματολογικού με τη

λευκή στολή καθισμένη ανακούρκουδα και σκυμμένη δυσσώφωνα πάνω από μια γυναίκα που έμοιαζε απόλυτα γαλήνια, παρά τη βρεγμένη άμμο που ήταν κολλημένη στα μαλλιά, στα μάτια και στα χείλη της.

Το πρόσωπο, οι ώμοι, ο κορμός και τα χέρια της γυναίκας είχαν αποκαλυφθεί. Τα άκρα της ήταν απίστευτα αδύνατα και το δέρμα της κάτασπρο, γεγονός που έκανε το ένα και μοναδικό τατουάζ της να ξεχωρίζει ακόμη περισσότερο. Παρά τη μερική σήψη που είχε επέλθει, αποτελούσε ένα παράξενα όμορφο θέαμα, έτσι όπως τα μαύρα μαλλιά της πλαισίωναν ακόμα τα καταγάλανα μάτια της. Θύμιζε στην Έλεν τις μεσαιωνικές κορασίδες από τα παραμύθια των αδερφών Γκριμ που περίμεναν το φιλί του αληθινού έρωτα να τις ξυπνήσει.

«Πόσο καιρό βρίσκεται εδώ κάτω;» ρώτησε η Έλεν.

«Δύσκολο να πω», απάντησε η Μέρεντιθ. «Η άμμος σε τέτοιο βάθος είναι κρύα και υγρή – οι ιδανικές συνθήκες για να συντηρηθεί το πτώμα. Ούτε υπάρχουν ζώα ή έντομα που να κατάφεραν να φτάσουν σ' εκείνη. Κρίνοντας από τον βαθμό σήψης, θα έλεγα δύο με τρία χρόνια – περισσότερα θα μπορεί να σου πει ο Τζιμ Γκριβς μόλις τη μεταφέρουμε στο νεκροτομείο».

«Θα χρειαστώ τις φωτογραφίες από τον τόπο του εγκλήματος απόψε, αν είναι δυνατόν», συνέχισε η Έλεν.

«Έγινε. Αν και δεν είμαι σίγουρη πόσο θα σε βοηθήσουν. Όποιος το έκανε αυτό, ήταν πολύ προσεκτικός. Τα σκουλαρίκια από τ' αφτιά και τη μύτη της έχουν αφαιρεθεί. Τα νύχια της έχουν κοπεί. Και μπορείς να φανταστείς τι έχει κάνει ο χρόνος και η παλίρροια στα τυχόν υπόλοιπα αποδεικτικά στοιχεία».

Η Έλεν ευχαρίστησε τη Μέρεντιθ και πήγε μέχρι την ακροθαλασσιά για να έχει μια καλύτερη εικόνα του χώρου. Ήδη ένιωθε τα νεύρα της τσιτωμένα. Η εναπόθεση του πτώματος εκεί ήταν μια προσεκτική, προμελετημένη πράξη από κάποιον που ήξερε ακριβώς τι έκανε. Δεν ήταν δουλειά ερασιτέχνη τούτη εδώ. Γεγονός που για την Έλεν αποτελούσε ισχυρή ένδειξη ότι ο δολοφόνος που αναζητούσαν το είχε ξανακάνει.